

In rigore nulla est plane prioritas in divinis. iv, 434, n. 8.
 Duas tamen ultimas admittunt Scotus, et Vasquez. iv, 434, n. 8.
 An sibi in hoc S. Thomas contradixerit. iv, 436, n. 12.
 Negat id noster auctor. iv, 436, n. 41.

PRISCILLIANISTÆ.

Priscillianistarum error animas in cœlo peccasse, et ob id in corpora dejectas. iii, 717, n. 2.
 Priscillianistæ dicebant dari Trinitatem Trinitatis. iv, 4, n. 4.

PRISCILLIANUS.

Priscillianus. iv, 4, n. 4, vide hæreticus.
 Priscillianus auctor fuit erroris, videlicet, quod Deus est auctor mendacii, et falsitatis. vii, 53, n. 1.

PRIUS.

Prius non est semper prius ordine perfectionis, quod ordine generationis est posterius. v, 237, n. 32.

PRIVATIO.

Mala, defectus, et privationes non sunt in Deo, neque formaliter, neque virtualiter, quia non sunt participationes Dei, cum entia non sint, et nihil participetur a Deo, nisi per modum entis, seu tamquam defectus seu deviatio ab ente. i, 652, n. 18.
 Ad cognoscendas privationes non debet Deus intueri solum seipsum, et in se immediate privationes videre, quia non est immediata connexio et derivatio a Deo ad privationes. i, 652, n. 18.
 Privatio in facto esse in quo consistat. v, 733, n. 35.
 Privatio intrinsece in se nihil positivum dicit, exerceri tamen nequit sine aliquo positivo. v, 391, n. 24.
 Privatio rectitudinis non constituit speciem mali moralis, nec species peccatorum dis-

tinguit secundum D. Thomam. v, 699, n. 27.
 Privatio rectitudinis formaliter consecutive tantum pertinet ad peccatum. v, 722, n. 87.
 Privatio in fieri, et in facto esse quomodo distinguantur. v, 800, n. 23.
 Privatio existens in subjecto, tolli non potest nisi vel destructo subjecto, vel posita forma privationi contraria. vi, 877, n. 12.
 Privatio tolli non potest per suspensionem concursus. vi, 877, n. 12.
 Privatio aversionis non tollitur per contritionem ex omni parte et absolute, sed dispositive, et quomodo. vi, 880, n. 22.

PRIVILEGIUM.

Privilegium non suffragatur, si est dubium an sit concessum. vi, 155, n. 38.

PROBABILIS.

Probabilis opinio, vide opinio.

PROBABILITAS.

Probabilitas practica ex quibus principiis tam intrinsecis, quam extrinsecis dependeat. vi, 134, n. 18, vide conscientia probabilis et iudicium.
 Probabilitas practica in materia sacramentorum ea erit, quæ securior, seu tutior fuerit in praxi. vi, 135, n. 20, vide sententia.

PROCESSIO.

Ad processionem, et originem duo pertinent. iv, 277, n. 24, vide pluralitas et productio.
 Quod autem sit intra Deum vera et realis processio, non ficta et metaphorica, rite probatur. iv, 69, n. 7.
 Processio Spiritus sancti, vide Spiritus sanctus.

PROCESSUS.

Processus in infinitum non datur in finibus. v, 87, n. 1.

PRODIGALITAS.

Prodigalitas duos excessus dandi, et recipiendi habet, tamquam conditiones obiecti, non tamquam circumstantias. v, 867, n. 13.

PRODUCTIO.

Sine productione, et sine realibus processio- nibus ad intra, esse non potest pluralitas Personarum. iv, 671, n. 22.

PROFESSIO.

Per professionem solemnem dissolvitur iure divino matrimonium ratum, non consummatum. vii, 884, n. 2.

PROLIXITAS.

Prolixitas, vide brevitatis.

PROMISSIO.

Promissionis Dei infallibilitas unde petatur. iii, 657, n. 7.
 Promissio necessario requiritur ad votum. vii, 834, n. 5.
 Promissio simplex facta homini, obligat saltem sub veniali. vii, 857, n. 1.
 Etiam si promissio facta ex suo genere non obliget sub mortali, contingere potest aliquando in individuo, quod omissio adimplentionis illius sit mortalis. vii, 857, n. 1.
 Conditiones requisitæ ut promissio simplex obliget. vii, 821, n. 1.
 Ex genere suo promissio simplex non obligat sub mortali. vii, 222, n. 4.
 Promissio legalis, quæ fit coram testibus, et tabellione obligat sub mortali, et quare. vii, 78, n. 5.

PROMITTO.

Ex genere enim suo promittens solum tenetur ex fidelitate. vii, 822, n. 4.

PROPHETA.

In oraculis prophetarum, alia clare, alia ponuntur obscure, et quare. i, 405, n. 33.
 In prophetis, qui non sunt in gratia, non est illustratio mentis, quæ faciat æstimationem de ultimo fine. iv, 455, n. 7.
 Dicitur propheta etiam ratione scientiæ infusæ, et imaginariæ cognitionis. viii, 314, n. 13.

PROPHETIA.

Omnis prophetia est ejusdem speciei atomæ. ii, 404, n. 19.
 Per fidem, et spem, et prophetiam, et alia dona supernaturalia extra gratiam dicitur Spiritus sanctus mitti secundum quid. iv, 466, n. 1.
 Prophetia ab instinctu differt. v, 259, n. 45.
 Prophetia non est habitus, sed lumen per modum transeuntis, et quare. vi, 585, n. 13; 602, n. 62; 767, n. 21.
 Prophetia potest etiam dari in infideli, ut in Balaam. vi, 575, n. 13; 644, n. 3.
 Quia datur in aliorum ædificationem, potius quam in justificationem propriam. vi, 699, n. 29, vide gratiæ gratis datæ.
 Prophetiæ actus supernaturales sunt quoad substantiam, quia licet species sint secundum se naturalis ordinis, ordinatio tamen illarum fit a lumine prophetico, et idem est de actu fidei. vi, 767, n. 20, vide virtus infusa.
 Per donum prophetiæ duo conferuntur, nempe acceptio, sive representatio rerum et iudicium de ipsis rebus. viii, 314, n. 13.
 Non datur per modum habitus. viii, 318, n. 28.
 Aliquando est obscura. viii, 386, n. 30.
 Prophetiæ est multiplex gradus. viii, 386, n. 30.
 Ad prophetiam exigitur, quod sit rerum pro-

cul existentia a propheta. viii, 386, n. 30.
Christus fuit verus propheta. viii, 314, n. 13.

PROPINQUITAS.

Ratione propinquitatis, non dat Christus sedere petentibus ad dexteram suam, aut ad sinistram. iv, 39, n. 4.

PROPOSITIO.

Propositiones per se notæ sunt in duplici differentia, aliæ quæ constant determinato subjecto et prædicato; aliæ quæ constant prædicato disjuncto, ut esse et non esse. i, 534, n. 11.

Non repugnat dari propositionem per se notam quoad nos de Deo ut contento in aliqua ratione communi. i, 534, n. 11.

In rebus non inveniuntur propositiones formaliter, seu significative, nam pertinent ad voces, et conceptus, inveniuntur tamen objective, et fundamentaliter, quod sufficit ut dicatur propositio per se nota objective. i, 535, n. 13.

Propositiones modales de præterito et futuro regulantur per suas de inesse, et ad illas reducuntur, ita quod veritatem quam habent quæcumque illa sit, sive determinativa, sive indeterminata dependet necessario a verificatione suæ de inesse. ii, 540, n. 2.

Determinata veritas propositionis de futuro, quantum ad id quo futuritionis est, et existentia, non habetur ex ipsa propria ratione propositionis, vel ex eo, quod ex ipsa possint fieri propositiones contradictoriæ. ii, 553, n. 10.

Unde hoc. ii, 553, n. 10.

Omnis conditionalis propositio, vel est necessario vera, vel necessario falsa. ii, 572, n. 1.

Propositionum conditionalium sensus sunt plures. ii, 572, n. 1.

Propositio quando de vera in falsam, vel e converso mutatur, quid mutetur. iii, 103, n. 29.

Propositiones modales, quæ fiunt cum hoc modo contingenter, non sunt contradictoriæ. vi, 142, n. 45.

PROPOSITUM.

Propositum Dei et decretum idem sunt. i, 425, n. 26.

Propositum voluntatis non sufficit ad votum. vii, 834, n. 5.

Sufficit tamen secundum aliquos ut homo obligetur sub veniali ad perseverandum in proposito. vii, 834, n. 5.

Qui habuit propositum faciendi aliquid, potest illud non adimplere absque mendacio, dum tamen intentionem habuerit quando fecit propositum. vii, 835, n. 7.

PROPRIETAS.

Proprietates, quæ in rigore sunt tales non possunt esse magis perpetuæ, quam essentia. v, 301, n. 61.

Proprietates beatitudinis licet sint in voluntate, ex actu tamen intellectus consequuntur radicaliter, et primordialiter. v, 242, n. 42.

PROTERVITAS.

Protervitas dæmonum est secundum quod non subduntur divinæ sapientiæ. iv, 992, n. 14.

PROVIDENTIA.

Providentiæ extensio. iii, 564.

Providentiæ modus ut se tenet ex parte Dei, et ex parte creaturarum. iii, 564.

Providentia debet consistere in actu ordinativo executionis, qui sequitur post electionem, et imperium vocatur. iii, 604, n. 21.

Providentia et prudentia non potest consistere in notitia simplici aut conditionata mediorum, prout antecedit omne decretum liberum. iii, 587, n. 12.

Providentia an consistat in actibus intellectus, vel voluntatis. iii, 579, n. 1.

Providentia consistit formaliter in actu intellectus præsupponente actum voluntatis. iii, 583, n. 6.

Providentia est pars prudentiæ. iii, 584, n. 7.

Providentia præparat media ad finem. iii, 385, n. 4.

Providentia divina debet se extendere ad om-

nia quæ quocumque modo habent esse, et nihil respicit nisi ut a se ordinatum. iii, 598, n. 11.

Providentia divina non tollit modum operandi alicujus agentis. vii, 754, n. 1.

Prius intelligitur providentia generalis circa ordinem naturæ et gratiæ, quam prædestinatio. viii, 108, n. 30.

Post providentiam generalem incipit prædestinatio. viii, 108, n. 52.

Providentia specialis dicitur dupliciter, vel ratione effectus provisi, vel ratione modi efficacis in ordine ad consequendum finem. viii, 270, n. 40.

Providentia pertinens ad statum innocentia fuit specialis ratione effectus, nempe gratiæ, non ratione finis. viii, 270, n. 40.

PRUDENTIA.

Prudentiæ actus ad cognitionem spectat. iii, 586, n. 10.

Prudentia et providentia ad intellectum pertinent. iii, 584, n. 7.

Earum finis. iii, 593, n. 2.

Prudentia est vere, et formaliter in Deo. iii, 605, n. 24.

In quo constituitur. iii, 606, n. 25.

Prudentia, et ejus regulatio non compatiuntur sine veritate practica, bene tamen sine veritate speculativa, vide Jacob et veritas.

Prudentia tres actus habet, scilicet iudicium, consilium et imperium, quorum ultimus est præcipuus illius. v, 556, n. 35; 595, n. 10; 600, n. 21.

Prudentia non elicit electionem, sed regulat. v, 556, n. 35.

Prudentia est una pro omnibus virtutibus. v, 556, n. 35.

Prudentia regulat electionem non medio actu imperii, sed consilio, et iudicio. v, 600, n. 21.

Prudentia de omnibus circumstantiis pertinentibus ad aliquem actum disponit, et sic non permittit advertenter fieri ex aliquo malo, vel sine malo. v, 750, n. 29.

Prudentia ex qua parte sit capax augmenti extensivi, et ex qua non. vi, 314, n. 53.

Prudentia non potest oblivione corrumpi, etiamsi notitiæ in singulari deficient, corrumpitur tamen ex corrupta æstimatione voluntaria de agendis. vi, 367, n. 28.

Prudentia vera acquisita manet in peccatore, sed non prudentia simpliciter in ordine ad finem totius vitæ. vi, 400, n. 40.

Et etiam manent virtutes acquisitæ. vi, 400, n. 40.

Prudentia supponit tectam intensionem finis, et ex eo sumit iudicium, et consilium de mediis. vi, 467, n. 4; 734, n. 42.

Prudentia, et ars infallibiliter procedunt ex parte modi procedendi, et regula, defectibilitas vero solum est ex parte materiæ, et sic sunt vere, et propriæ virtutes intellectuales practicae. vi, 468, n. 7.

Prudentia, et ars in quibus differant. vi, 469, n. 1.

Prudentia per regulas arbitrias, ars per certas, et determinatas procedit. vi, 470, n. 3.

In prudentia tres actus requiruntur, iudicium, consilium, et præceptum. vi, 471, n. 2; 483, n. 11.

Prudentia speculativa non est dabilis. vi, 475, n. 7.

Prudentia unica tantum est pro omnibus virtutibus moralibus regulandis, quia sub unica ratione formali dirigit eas. vi, 495, n. 20.

Prudentia in ordine ad gubernationem aliorum in varias species dividitur. vi, 348, n. 10.

Species autem prudentiæ sunt regnativa, æconomica, et militaris. vi, 490, n. 8; 693, n. 13.

Prudentia est principalior omnium virtutum cardinalium. vi, 497, n. 25; 503, n. 54.

Prudentia etiam in medio consistit, ut aliæ etiam virtutes morales, et intellectuales, tam speculativæ, quam practicae, opponiturque illi per defectum imprudentia, per excessum astutia. vi, 529, n. 18, 19.

Prudentia connexa est cum omnibus virtutibus moralibus (cum debeat præsupponere rectam intensionem circa omnes materias virtutum) et virtutes morales cum ipsa. vi, 332, n. 2.

Prudentia præstituit finem aliis virtutibus non ut intendendum, sed ut exequendum. vi, 202, n. 50.

Prudentiæ partes potentiales sunt syæsis, eubulia, et gnome. vi, 487, n. 3.

Prudentia etiam supernaturalis potest ferri in aliquod quod in re sit falsum, sed probabiliter iudicatur conveniens et rectum. vii, 72, n. 45.

Prudentia non regulat actus virtutum theologiarum. vii, 205, n. 16.

Prudentia infusa non datur sine virtutibus moralibus infusis, et charitate. vii, 205, n. 16.

Prudentia dividitur essentialiter penes ordinem ad diversos subditos quibus imperat. vii, 766, n. 22; 767, n. 23.

Prudentia est circa singularia præcise. viii, 100, n. 19.
Prudentia Christi, vide Christus.

PSYLLI.

Psyllorum corporibus ingenitum est serpentum exitiale virus. vii, 965, n. 12.
Psyllis mos fuit liberos natos protinus serpentibus objicere. vii, 965, n. 12.

PUER.

Pueri, videt actio.
Pueri in limbo gaudere poterunt de Dei naturali cognitione, et dilectione, non tamen ista dilectio ordinatur ad implenda mandata, vel vincendas tentationes, quæ ibi non erunt. vi, 755, n. 24.
Dum pueri existunt in utero matris sunt membra Christi. viii, 262, n. 1.

PULCHRITUDO.

Pulchritudo corporis humani quid sit. v, 349, n. 51.

QUALITAS.

Qualitates iudicio rationis subjacentes, non tollunt libertatem. iii, 446, n. 37, vide arbitrium et libertas.
Non repugnat, quos qualitas sit productio activa. iv, 115, n. 30.
Qualitas, quam ignis imprimit infernalis demonibus et animabus, est spiritualis et non corporea. iv, 1025, n. 26; 1026, n. 28.
Qualitas est perfectio, absolute loquendo, non autem comparative, seu relative ad subjectum. iv, 1026, n. 28.
Qualitas quæ per alterationem causatur perfectior est entitative, quam ubi terminans motum localem; non tamen ex parte mo-

PUNCTUM.

Utrum Angeli in puncto possint operari. iv, 642, n. 7; 643, n. 8.

PURGATORIUS.

Purgatoriæ virtutes, et purgati animi accidentaliter differunt penes magis, vel minus perfectum recessum a passionibus. vi, 502, n. 44.
Purgatoriæ virtutes, et purgati animi quomodo differant a virtutibus politicis. vi, 502, n. 44.

PURGO.

Purgati animi virtutes sunt idem quod virtutes heroicæ. vi, 503, n. 46.
Quæ tam in ordine supernaturali, quam naturali dantur. vi, 505, n. 53, 54.

PYTHAGORAS.

Pythagoras primus fuit qui sensit ex cæli motu sonum causari. vii, 904, n. 3.

Q.

di operandi. v, 610, n. 7, vide motus localis.
Qualitatis intensio, et extensio, vide habitus intensio et extensio.
Qualitas separata a subjecto per Deum potest remitti, et intendi, non per unionem actualem, sed aptitudinalem cum modo aliquo intrinseco superaddito entitati ipsius. vi, 337, n. 26.
Qualitas activa ex genere suo est perfectior passiva. vii, 225, n. 8.

QUANDO.

Quando circumstantia, vide circumstantia quando.

QUANTITAS.

Quantitas virtutis aliquando solum est conditio, et circumstantia in materia virtutum, aliquando specialem rationem formalem ardui constituit. v, 840, n. 15.
Quantitas, seu magnitudo in passionibus irascibilis, et virtutibus earum formaliter constitutive intrat propter rationem arduitatis quam habet. v, 840, n. 15.
Quantitas non solum est effectus augmentationis, sed et forma perficiens. v, 841, n. 18.
Quantitas alicujus materiæ solum est circumstantia aggravativa intra eandem speciem illius materiæ. v, 840, n. 13, vide circumstantia quantitatis.
Quantitas non perficit virtutes activas corporeas in ratione activi, sed tantum est conditio requisita, ut operentur propter rationem, scilicet extensionis, et corporeitatis, qua indigent ut operentur. vi, 388, n. 5.

QUANTUS.

Quantus condensatur, et rarefit sine additione entitatis, seu partium, sed solum per additionem novi modi. vi, 331, n. 8; 341, n. 37.

QUARTUS.

Quartus modus per se, vide modus.

QUATERNITAS.

Anastasius imperator ponebat quaternitatem in divinis. iv, 17, n. 1.
In Deo autem est Trinitas, non quaternitas. iv, 63, n. 41.

QUATUOR.

Quatuor, vide notio, objectum peccati, relatio et subsistentia.

QUIDDITAS.

Quidditas nuda secundum se nec existere, nec amari potest sub statu puræ possibilitatis. iii, 281, n. 10.
Quidditas, vide species, id est, quidditas.

QUIES.

Non est tendentia, sed consistentia. iv, 686, n. 16.

QUIESCO.

De re quiescente, prout opponitur mobili. iv, 684, n. 15.

QUINTUS.

Quinta essentia, seu cælum non venit in compositionem corporis mixti. v, 243, n. 46; 334, n. 6.
Quinta essentia per decoctionem fit. v, 345, n. 37.

QUO.

Quo et quod distinguuntur, id est, ratio formæ constituentis, et ratio habentis formam inter se differunt. iv, 291, n. 6.
Principium quo generandi non debet distinguui ab ipso genito, sed ei communicari. Debet tamen ab eo distinguui ex parte relationis connotatæ. iv, 429, n. 12; 429, n. 13, vide principium et Spiritus sanctus.